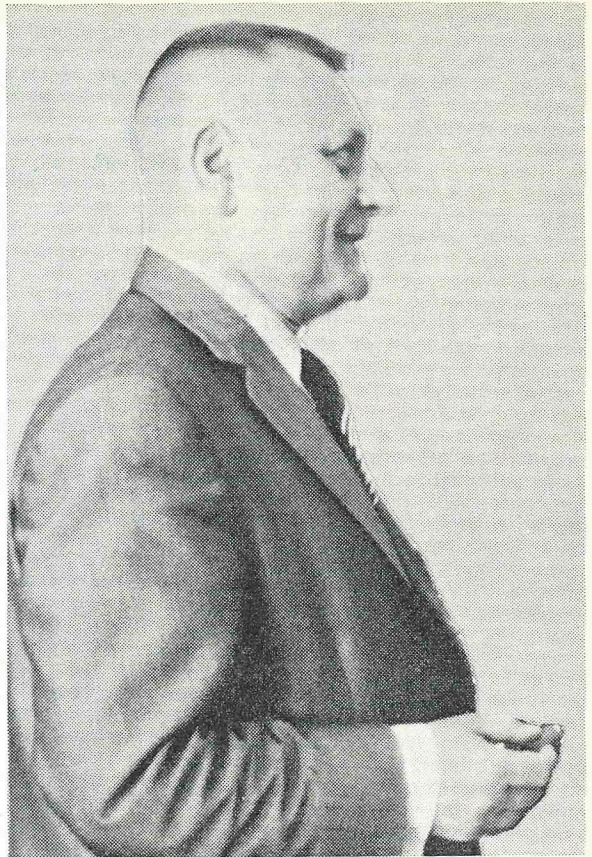

walter de brock

Een van de chaossen van onze tijd is zeker de officiële titulatuur. Elk jaar komt er een sliertje bij, en zo komt het dat wij thans ook kanseliers krijgen. Niet van de Schatkist maar van de universiteiten. In het wereldje van sekretarissen, direktors en inspektors zitten er een boel plussen en minussen, en bij de plussen heeft het stukje «generaal» de geur van wierook. Een direktor-generaal, een sekretaris-generaal en een administrateur-generaal: dat zijn functies met koppen. Een rein genoeg ook voor ons dat wij nu ook eens een administrateur-generaal kregen uit onze eigen bijt. Want zo werd het in de Moniteur gepubliceerd: bij koninklijk besluit van 16 juni 1969 werd Walter De Brock benoemd tot de graad van administrateur-generaal, Bestuur van de Nederlandse Kulturele Zaken. Tot zover de Moniteur. Voor ons betekende het eenvoudig dat wij voortaan regelmatig Walter De Brock zouden zien waar vroeger Emiel Lanqui was te zien. Zegge op de Olympus van onze Nederlandse Kulture. Sinds die benoeming hebben wij de man al in de bril gekregen op allerlei manifestaties. Hij was er toen vader Nellen's zijn grote zomertentoonstelling presenteerde. Hij was er

toen Blankenberge Masereel in de bloemen zette. En hij was er onlangs ook toen in het pannenhuisje van Maurice Boel het jaarlijks festivalletje van teater en muziek plaats vond. Te Knokke, te Blankenberge of te Mariakerke. In het rijk van de smokings of in het wereldje der losse pulls: overal dezelfde Walter De Brock. Kort geknipte haren, energieke kin, steeds nieuwsgierige ogen, eenvoud en een brok non-konformisme, een kerel uit een stuk gekapt en bovendien een flamingant ad rem.

Wij kunnen van Walter De Brock een officieel curriculum geven en vertellen hoe hij het deed op het Oostendse Ateneum, hoe hij te Gent in 't Zal Wel Gaan een kei was, hoe hij soldaatje speelde met de glimlach, hoe hij met zijn ijzersterk moreel nacht en nevel overwon, hoe hij nadien prefekt werd, kabinetschef, direktor-generaal, enz. Dat is een vervelende opsomming, en wij houden het liever bij een paar

stippen. Nu is De Brock administrateur-generaal, maar als hij naar ons toe komt is hij de solide spuitgebleven die met een boutade de muren van het konformisme inbeukt. Hij is de Oostendenaar gebleven die onze folklore kent als geen en over de Oostendse Admiraliteit hele brochures schreef. Hij is de man die, tijdens een receptie, grote pieten (ministers als het moet) royaal in de steek kan laten om oude vrienden en kompanen uit Oostende te gaan opzoeken. Een man die graag een sigaar rookt, een borrel drinkt en vooral het gezelschap zoekt van diegenen die het leven nog met geestdrift beleven. De De Brock die wij begin september, in het kleine vissershuisje te Mariakerke, op een wankel krukje zagen zitten op de hoogste rij. Luisterend naar het trio Dombrecht. Nadat hij buiten, even hoog, een half uur had gegrijnsd met «De grootvizier» van de Obaldia. Dat is Walter De Brock. Subsidiar ook administrateur-generaal.